

Kayıplar ormanı

Küçük Cem ve ailesi, Akdeniz kıyısında, Antalya yakınlarında bir sahil köyünde yaşıyordu. Köye karadan yol yoktu, sadece denizden ulaşılıyordu. Motorlu taşıtlar ulaşamadığından köy bozulmamış, doğal hayat korunmuştu. Evlerin arkası, tırmanılması zor, sarp kayalarla kaplıydı. Kayalardan sonra da, sık ağaçlı bir orman başlıyordu: Kayıplar Ormanı!

Köylüler bu ormana girenin bir daha çıkmayacağına inanıyorlardı. Dünyada kaybolan in-

sanların en azından yarısının bu ormanda yaşadığını düşünüyorlardı. Kayıplar Ormanı'na girmeyi kendilerine yasaklamışlardı.

Cem, hayal dünyası geniş bir çocuktur... 'Ünlü bilim insanları, askerler, artistler, hapisane kaçkınları acaba bu ormanda mı?' diye düşünürdü. Eğer oradaysalar, aralarında nasıl bir bağ vardı?

Kuşkusuz, herkesin bir kaybolma nedeni vardı. Kimi hayatı sonlandığı için, kimi borçlarını

ödeyemediği için kayboluyordu. Kimileri düşmanlarından, kimi hayranlarından kaçmak için kaybolmaya çalışıyordu. Kimisi bulduğu gizli formül hiç kimsenin eline geçmesin diye... Kimisi de, ortalıkta görünmeyi pek sevmediğinden kaybolmaya can atıyordu. Cem de, matematikten kırık aldığı zaman, "Şu Kayıplar Ormanı'na girsem de kaybolsam," diye iç çekerti. Böyle durumlarda, köyün bilgisi Serçe Kadın imdadına yetişirdi.

"Hayat bazen yorucu olabilir..." derdi Serçe Kadın. "Her insanın kısa süreliğine de olsa kaçıp kaybolacak bir yere ihtiyacı var. Ama Kayıplar Ormanı'nı hiç tavsiye etmem. Oraya bir giren bir daha çıkamıyor."

Cem birden paniğe kapılırdı. Ormanda yönünü bulmanın bir yolu yok muydu? 'En yüksek ağacın tepesine tırmanıp, ormanın nerede bittiğini göürdüm. Sonra da o yöne doğru yürürdüm,' diye düşünürdü. Ama yüksek ağaçlara nasıl tırmanılırdı?

Cem'in, korkutucu ormanda kaybolmaya hiç niyeti yoktu. Yine de, 'Arada bir görünmez ola-

bilsem,' diye düşünmeden edemezdi. 'Ben herkesi görebilsem, ama kimse beni göremese.' O zaman her gün, insanları şaşırtacak bir şeyler yapardı herhalde. Ağaçların dallarını mora boyamak, ipte kurutulan gömleklerin kollarını birbirine dolamak ya da atların yelelerini örmek gibi...

Köylüler genelde balıkçılıkla uğraşıyorlar, ancak kendilerine yetecek kadar sebze meyve yetiştiriyorlardı. Büyük şehirdeki insanların artık bulamadığı çok eski tohumlara sahiptiler. Bu yüzden, domatesleri, biberleri, patlıcan ve kabakları şehirlilerinkinden farklıydı. Yüz yıl öncesindeki gibi kokulu, sulu ve lezzetliydi.

Sırdede'nin sırları

Cem on yaşındaydı. Köydeki tek okul olan ilkokulda okuyordu. 'İlkokulu bitirdikten sonra ben de okumam,' diye düşünüyordu. 'Lise, üniversite okuyacağım diye bu köyü terk edemem doğrusu.'

Bu köyde doğmuştu. Bu köyde büyümek, bu köyde yaşlanmak istiyordu.

"Tıpkı babam, dedem, onun dedesi ve onun dedesi gibi," diye böbürlenirdi.

Herkes sülalesinin doğma büyüme bu köy-

lü olduğunu söylediğinden, bu övünme ona bir ayrıcalık sağlamazdı.

Dedesi Sami Bey, “Sana hak veriyorum, oğlum,” derdi. “Ben de bu köyden asla ayrılmak istemiyorum. Olmam gereken yerde olduğumu düşünüyorum.”

Sami Bey’in köydeki ismi “Sırdede”ydi. Sırdede’nin kimseye anlatmadığı bir sırrı olduğu düşünülürdü. Ama bu sırrın ne olduğunu kimse bilmiyordu.

Köylüler konuşacak konu bulamadıklarında, “Sırdede’nin sırrı ne, biliyor musunuz?” diye bir soru atılırdı ortaya. Her kafadan bir ses çıkardı. Kimi ölümsüzlüğün sırrını, kimi ormandaki gizli hazinelerin yerini bildiğinden söz eder, bin bir fikir havada uçuşurdu.

Sırdede, köyün en yaşlısıydı. Köylülerin şimdi artık hayatta olmayan dedelerinin, ninelerinin çocukluklarına tanık olmuştu. Geçmişten konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Ama tarih olmuş sırları iyi bildiği kesindi. Bir de, doksan yaşına kadar sağlıklı yaşamanın sırrını... Belki de köylülerin

merak ettikleri şey buydu: Sırdede bu yaşta, bu kadar sağlıklı kalmayı nasıl başarmıştı?

Yaş sıralamasında Sırdede’den sonra, Serçe Kadın geliyordu. Sırdede’den dokuz yaş küçüktü. Tohumcuysu. Köylüler; kahkahaçiçeği, karanfil, buğday, arpa, domates, mısır ve fıstık tohumlarını hep ondan alırlardı. Ufak tefek ama güçlü kuvvetliydi. Bana mısın demez, bir başına koca tohum torbalarını sırtına vurup taşırdı.

Elbiselerine yapışmış tohumlar serçeler için besin kaynağıydı. Minik serçeler, o nereye giderse